

Slava morală a Domnului Isus (17) Cum El niciodată nu a uitat revendicările lui Dumnezeu

Versete călăuzitoare: *Marcu 2; Matei 15; Luca 19; Marcu 10*

Slujire fără să aștepti iubire împărtășită

Domnul Isus a dat fără încetare, dar rareori a găsit recunoștință la cei care au primit. El a dăruit din belșug, dar a avut puțin parte de părtășie. Aceasta duce numai la mărirea și gloriificarea bunătății Sale. Aici practic nu era nimic care să-L poată determina să arate bunătatea Sa; și cu toate acestea El a dăruit mereu. El era ca Tatăl, care este în ceruri, despre care El Însuși a spus: „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți” (Matei 5,45). Aceasta ne spune,

- spre slava Sa, ce este El,
- spre rușinarea noastră, ce suntem noi.

Ființa Sa: necunoscută

Isus era în acest timp nu numai la fel ca Tatăl din ceruri, imaginea lui Dumnezeu în acțiunile Sale, ci

- El era în lumea aceasta în același timp „Dumnezeul necunoscut”, despre care Pavel vorbește (Faptele Apostolilor 17,23);
- întinericul nu L-a înțeles;
- lumea nu L-a cunoscut nici prin religia ei
- și nici prin înțelepciunea ei;
- bogățiile nespuse de mari ale harului Său, curăția Împărăției Sale, fundamentul și drepturile exclusive pe care se putea baza slava, pe care El a căutat-o într-o lume ca aceasta, toate acestea au rămas o enigmă de nerezolvat pentru fiii oamenilor.

Luca 19: Intrarea în Ierusalim

Acestea arată suficient rătăcirile și greșelile grosolane în care ei au căzut permanent. Când de exemplu mulțimea entuziasmată a onorat pe Isus ca Împărat și în Persoana Sa Împărăția (Luca 19), fariseii au zis: „Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!” Ei nu puteau suporta gândul că scaunul de domnie trebuia să aparțină unui Om cum era El. După părerea lor era o aroganță din partea Lui, a lui Isus din Nazaret, să permită ca strigătele de bucurie regale să-L înconjoare. Ei nu au recunoscut taina mărimii adevărate în această lume decăzută, falsă. Ei nu au înțeles taina „Lăstarului din pământ uscat” și duhul lor nu au putut nici să deosebească „brațul Domnului” (Isaia 53). Numai acolo unde Duhul Domnului călăuzește inimile se fac descoperiri referitoare la Isus – descoperiri care sunt tot așa de prețioase pe cât sunt de diferite în mărirea lor.

Marcu 1 și 2: leprosul, paralyticul și Levi

În evanghelia după Marcu capitolul 1 se face uz din multe părți de lucrarea harului și puterii Domnului. Bolnavii de tot felul vin la El. Mulțimea Îl ascultă și recunoaște autoritatea cu care El vorbea. Un leprosu aduce boala lui înaintea Sa și prin aceasta recunoaște în El pe Dumnezeuul lui Israel. În momentul acela era prezentă o oarecare cunoaștere diferită ca mărime despre Isus, fie cu privire la cine era El sau cu privire la ce posedă El.

Dar în capitolul doi al aceleiași evanghelii întâlnim o cunoaștere despre El, care s-a făcut cunoscut într-un fel mult mai viu și mai potrivit, precum și exemple de credință care a înțeles pe Isus. Bărbații din Capernaum, care aduc la El pe prietenul lor paralytic, înțeleg pe Domnul și se folosesc de El. Ei înțeleg, gândesc eu, ce este El în Sine Însuși, în caracterul Său, în obiceiurile Sale și în sentimentele sufletului Său. Deja felul în care ei au căutat să se apropie de El, ne arată aceasta. Ei nu vin îndoiești sau timizi și fricoși, ei fac mai degrabă ca Iacov, când a spus: „Nu Te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta! (Geneza 32) Să te apropii în felul acesta de El este plăcut Domnului și corespunde felului în care El vede cu plăcere dragostea din noi care lucrează în felul acesta. Ei nu cer permisiunea, nu deranjează, ci fără multă vorbă desfac acoperișul casei, ca să vină la El. Toate acestea ne arată că ei cunoșteau pe Domnul și se foloseau de El. Ei știau că era bucuria Lui, când cei în suferință se încredeau în harul Său și fără rezerve se foloseau de puterea Lui. Levi procedea la fel câteva clipe mai târziu. El pregătește o masă pentru oaspeți și lasă să se aducă vameși și păcătoși în apropierea lui Isus. Și din aceasta rezultă că Levi cunoștea pe Oaspetele lui. El știa pe cine a invitat, așa cum Pavel știa „în cine a crezut” (2 Timotei 1,12).

Marcu 10: Bartimeu

Această cunoaștere a Domnului este cu adevărat binecuvântată; ea este dumnezeiască. Carne și sângele nu o pot da. Frații lui Isus nu o posedau; căci pe când Domnul Se ostenea în lucrarea Sa, ei au zis: „Și-a ieșit din minți!” (Marcu 3,21). Dar cu privire la Isus credința face descoperiri mari și acționează corespunzător. S-ar putea uneori să pară că ea a depășit limitele și ne-a făcut să depășim măsura care se cuvine; dar potrivit cu sentința lui Dumnezeu nu este așa. Mulțimea a poruncit orbului Bartimeu să tacă; dar el a refuzat, deoarece El cunoștea pe Isus (Marcu 10), așa cum L-a cunoscut și Levi.

Nevoile oamenilor și drepturile care se cuvin lui Dumnezeu

Plinătatea celor pe care le face Domnul, depășește capacitatea noastră de înțelegere; și totuși tocmai în această plinătate constă slava a ceea ce face El. Mântuitorul ne întâmpină în toate nevoile noastre; dar în același timp El aduce pe Dumnezeu în aceste situații. Isus a vindecat bolnavii, dar El a predicat și Împărăția. Însă aceasta nu a fost pe placul omului, oricât de ciudat ar părea aceasta, căci de altfel el știe să prețuiască bine ce este în avantajul lui. Omul cunoaște bucuria sănătății redobândite. Dar vrăjmășia inimii carnale împotriva lui Dumnezeu merge așa de departe, că de îndată ce binecuvântarea este în legătură cu prezența lui Dumnezeu, ea nu mai este binevenită. Dar deoarece țelul lui Hristos este atât glorificarea lui Dumnezeu cât și salvarea păcătosului, binecuvântarea din partea Lui poate fi văzută numai în această legătură. Dumnezeu a fost dezonorat în lumea aceasta, și omul s-a stricat în ea. Domnul, deci, Cel care vindecă ruptura, face o lucrare desăvârșită, prin aceea că pe de o parte păstrează nelezat Numele și adevărul lui Dumnezeu, vestește Împărăția Sa și drepturile ei și revelează slava Sa și pe de altă parte prin aceea că El salvează pe păcătosul pierdut, mort și îl aduce la viață.

Matei 15: femeia canaaneacă

Dar, așa cum am spus, aceasta nu place omului. Într-adevăr, el vrea să fie ajutat, dar nu vrea să știe nimic de slava lui Dumnezeu. Așa este omul. Dar ce scenă frumoasă când inima unui păcătos sărman prin credință gândește altfel și el se poate bucura cu adevărat de slavă! Femeia canaaneacă ne oferă un exemplu în privința aceasta. Slava lucrării lui Hristos a mișcat viu și puternic sufletul ei. Totuși Domnul, cu toată tristețea femeii sărmene, respectă principiile lui Dumnezeu și o respinge cu cuvintele: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”, și: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței” (Matei 15,24-26). Însă femeia se supune acestei sentințe. Ea recunoaște pe Domnul ca Administrator al adevărului lui Dumnezeu și nici o clipă nu consideră că El, pentru ajutorarea ei, va tăgădui ceea ce I s-a încredințat, adevărul și principiile lui Dumnezeu. Ea vrea ca Dumnezeu să fie glorificat conform planurilor Sale proprii și ca Isus să continue să fie Martorul credincios al acestor planuri și Slujitorul bune plăceri a lui Dumnezeu, indiferent de felul cum se va rezolva problema ei. „Da, Doamne!”, spune ea și confirmă deci tot ce a spus Domnul, adaugă însă în deplină concordanță cu cuvintele Domnului: „dar și cățeeii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor”. Cât de plăcut sunt toate acestea! Era roada luminii lui Dumnezeu în suflet.

Mama lui Isus în Luca 2 este mai prejos decât această femeie păgână. Maria nu știa că El „trebuia să fie în cele ale Tatălui Său”, în timp ce femeia canaaneacă a cunoscut că nimic altceva decât aceasta putea să constituie preocuparea Sa. Ea dorea glorificarea căilor lui Dumnezeu prin mâna credincioasă a lui Hristos, chiar dacă ea în nevoia ei va fi pusă la o parte prin aceasta. Aceasta însemna să cunoască pe Hristos și să-L primească în plinătatea lucrării Sale ca pe Acela care într-o lume decăzută și-a ocupat locul atât pentru Dumnezeu cât și pentru păcătosul nedemn, stricat prin sine însuși.